

[fb Christensen]

ført afviklingen af jordrentebrugene. Ellers ville socialdemokratiet formentlig ikke have gennemført afvikling af statsgrundskylden. Ellers ville socialdemokratiet formentlig ikke have fjernet grundstigningsskylden sammen med andre og sammen med borgerlige partier, og ellers ville socialdemokratiet formentlig havde gjort noget ved den skattepræmiering, som alle ejerboligejere får i dette land, men heller ikke det gør socialdemokratiet noget ved, for slet ikke at tale om ejerlejlighedsspekulationen, som socialdemokratiet som regeringsparti har været med til at indføre her i landet.

Hvis hr. Hjortnæs med »ingen« mener socialdemokratiet, så har han ret, socialdemokratiet har ikke interesseret sig for disse ting. Tværtimod har man gennemført en lang række lovgivninger, der øger kapitalgevinsterne til ejere af først og fremmest jord og af fast ejendom i det hele taget, formentlig, hvis vi går tilbage til 1960, et samlet beløb på hundreder af milliarder kroner.

Til gengæld har lønmodtagerne og alle andre selvfølgelig måttet holde for, for de gevinster, som staten og det offentlige har givet afkald på ved at demontere grundskyldslovgivningen og lave de andre ting, jeg her har nævnt, har man selvfølgelig måttet kræve blodigt ind i skatter på arbejde og forbrug, og nu står vi her med en ny buket af asocial karakter.

Og dette til trods for at hr. Hjortnæs ved, at der er andre muligheder, at der den dag, socialdemokratiet vil gøre noget ved disse ting, er et flertal parat i folketinget til at samarbejde med socialdemokratiet om disse ting. Jeg synes, det er nødvendigt at sige dette ganske klart, for det er ikke første gang, at hr. Hjortnæs prøver at lancere den myte, at der er ikke nogen, der vil gøre noget ved disse ting. Det er der, og det kan ske den dag, socialdemokratiet vil. Hidtil har socialdemokratiet ikke villet, men derimod aktivt ført den modsatte politik.

Så vil jeg til sidst komme med nogle mere generelle politiske betragtninger. Jeg synes nok, at statsministerens bemærkninger og også en bemærkning fra hr. Ellemann-Jensen i og for sig illustrerer problematikken. Statsministeren siger, at der selvfølgelig kan ske nogle justeringer i dette. Man får på den anden side det indtryk, at det formentlig kun er sådanne justeringer, som regeringen har

glemt, f. eks. at S-togstrafikken gerne skulle friholdes for afgiftsbelastning og sådan nogle ting.

Men statsministeren tilføjede, at det har været svært at strikke sammen, og derfor må det hele ikke trævles op igen. Og dér er vi jo ved problematikken, som er, at uanset at socialdemokratiet og venstre hver for sig i og for sig gerne ser, at der kommer et bredere flertal, og i og for sig principielt gerne vil samarbejde, så gør det forhold, at de to partier med møje og besvær gennem 18 dages konfrontation – i øvrigt en mærkelig situation, at regeringen sidder i to dele konfronteret med hinanden – så møjsommeligt er nået frem til et resultat, som alle erkender utilstrækkeligheden af, endog regeringspartierne selv, at det kan der ikke flyttes et komma i, for så trævles det hele op.

Det er derfor, selv de radikales beskedne – ganske beskedne, synes jeg – forslag formentlig ikke kommer i betragtning. Det er derfor, selv centrum-demokrater og kristeligt folkeparti, der gerne vil samarbejde og er parat til at acceptere selv de mindste ting, bare det kan tages som en indrømmelse til dem, formentlig heller ikke får noget ben til jorden. Det er det, der er den parlamentariske situation, og det blev belyst både af statsministerens udtalelser og af hr. Ellemann-Jensens udtalelser.

Så siger hr. Ellemann-Jensen, at vi har lagt disse ting på bordet, vi har lagt disse ting frem, bl. a. besparelser på lovbundne udgifter. Ja, det fremgår, at man tilsigter at spare på nogle lovbundne udgifter, som kommunerne har i dag. Men hvad er det for lovbundne udgifter? Det har vi ikke fået noget som helst at vide om. Intet som helst har vi fået at vide om, hvad det drejer sig om, formentlig fordi regeringspartierne heller ikke på dette punkt er enige og i øvrigt vil få svært ved at blive det. Til sidst vil jeg sige, at efter dette er der uvished om de økonomiske virkninger af dette. Der er uvished om de beskæftigelsesmæssige virkninger, og man kan have sin berettigede frygt i så henseende. Der er uvished om de energimæssige, energipolitiske, energibestemte virkninger af disse ting. Der er uvished om, hvorvidt og hvornår der kommer nye indgreb. Der er uvished om, hvorvidt regeringen holder, altså uvished overhovedet om den politiske stabilitet.